

?No vull ser el «cupo»

«No vull, cada cop que m'ofereixin qualsevol feina, haver de pensar abans si ho fan perquè soc dona o perquè soc una bona professional»

Vaig néixer amb vagina i amb pits, sí. Com més de la meitat de la població mundial i amb les mateixes capacitats que l'altra meitat. Però no sempre amb les mateixes oportunitats. No puc dir que vaig créixer en un ambient masculista. Almenys no n'he estat conscient durant bona part de la meua vida. Perquè frases com "tinc dues filles, però els hi agrada el futbol" o "amb tres dones a casa em toca parar a mi la taula" feien gracieta i tot.

He de dir que sempre he vist al meu pare un avançat de la seva època i a la meua mare una moderna pels seus temps. Però així i tot, amb els rols encara molt definits. La dona és la que cuina, la que cuida i la que té ulls i mirades per tots. I així anar passant els anys. Fins que arriba el dia que et trobes fent el mateix que has vist a casa. És culpa dels pares? No. Dels homes que t'envolten? Tampoc.

Faré autocrítica. Perquè jo en soc responsable en gran part. No sé ben bé què vull, però sí el que no vull. M'explico. I posaré exemples de la meua professió. No vull fer articles d'opinió perquè hi ha poques opinadores. Ni anar a tertúlies perquè hi ha poques tertulianes. Tampoc presentar programes amb un noi al costat perquè així fas la parelleta. En definitiva, no vull ser el 'cupo'. No vull, cada cop que m'ofereixin qualsevol feina, haver de pensar abans si ho fan perquè soc dona o perquè soc una bona professional.

I puc posar-hi altres exemples. La d'aquella presentadora jove d'informatius que sempre serà la segona del senyor amb anys i experiència. O la d'aquella altra que sent la segona ha de presentar en biquini des d'una illa del Carib. Els qui veuen aquesta professió com un negoci són els responsables de posar fi a això, però que nosaltres, les dones, ho acceptem amb normalitat tampoc ens fa cap bé. No podem pensar que si no acceptem això ho farà una altra o que no treballarem enlloc.

Ells, els homes, tenen una bona part de culpa i malauradament la majoria de vegades està a les seves mans canviar situacions sexistes als llocs de feina. Ells prenen les decisions, però acceptar-les o no depèn de totes. Mentre els mirem a ells no ens escoltem a nosaltres. Mentre ens reivindicuem un cop l'any i no ens esforcem cada dia a creure'ns que som capaces de tot, ens anem silenciant. Això no va d'ells i nosaltres. Ni d'una minoria masculina que ens veu com la quota femenina. Va de tots, de cada dia i en cap cas d'anar fent.